

EURÓPSKY PARLAMENT: PRÁVOMOCI

Parlament uplatňuje svoje inštitucionálne postavenie pri tvorbe európskych politík vykonávaním rôznych funkcií. Účasť na legislatívnom procese, rozpočtové a kontrolné právomoci, spoluúčasť na revízii zmlúv a právo vystupovať pred Európskym súdnym dvorom umožňujú Parlamentu dohliadať nad dodržiavaním demokratických zásad na európskej úrovni.

PRÁVNY ZÁKLAD

Články 223 – 234 a 314 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ZFEÚ).

CIELE

Parlament ako inštitúcia, ktorá zastupuje občanov Európy, predstavuje demokratickú základňu Európskej únie. Na zabezpečenie demokratickej legitímnosti EÚ musí byť Parlament plne zapojený do legislatívneho procesu Únie a v mene občanov vykonávať politickú kontrolu nad ďalšími jej inštitúciami.

ÚSTAVNÉ A RATIFIKAČNÉ PRÁVOMOCI (1.2.4)

Od nadobudnutia platnosti Jednotného európskeho aktu podlieha uzatváranie všetkých zmlúv o prístupí nových členských štátov a zmlúv o pridružení súhlasu Parlamentu. Jednotný európsky akt stanovuje tento postup aj pre medzinárodné dohody mimoriadneho významu pre rozpočet Spoločenstva (a nahrádza zmierovací postup ustanovený v roku 1975). Na základe Maastrichtskej zmluvy sa tento postup začal uplatňovať aj v prípade zmlúv, ktorými sa stanovuje osobitný inštitucionálny rámec alebo z ktorých vyplývajú úpravy aktu prijatého postupom spolurozhodovania. Od nadobudnutia platnosti Maastrichtskej zmluvy je súhlas Parlamentu potrebný aj pre akty týkajúce sa volebného postupu. Od Amsterdamskej zmluvy sa súhlas Parlamentu vyžaduje aj vtedy, ak má Rada v úmysle vyhlásiť, že hrozí jasné nebezpečenstvo závažného porušenia základných zásad Európskej únie zo strany členského štátu, a to ešte pred tým, ako príslušnému členskému štátu vydá odporúčania alebo mu uloží sankcie. Naopak každá revízia štatútu poslancov Európskeho parlamentu je podmienená súhlasom Rady.

Od nadobudnutia platnosti Lisabonskej zmluvy môže Parlament predkladať podnety na revíziu zmlúv a má rozhodujúce slovo pri zvolaní alebo nezvolaní konventu s cieľom pripraviť budúce zmeny zmlúv (článok 48 ods. 2 a 3 Zmluvy o Európskej únii, Zmluvy o EÚ).

ÚČASŤ NA LEGISLATÍVNO M PROCES E (1.2.3)

Parlament sa zúčastňuje na prijímaní právnych predpisov Únie v rôznej miere v závislosti od konkrétneho právneho základu. Z výlučne poradnej úlohy postúpil do úlohy spolurozhodovateľa s rovnakým postavením, ako má Rada.

A. Riadny legislatívny postup

Od nadobudnutia platnosti Zmluvy z Nice (1.1.4.) sa postup spolurozhodovania uplatnil na 46 právnych základov v Zmluve o ES. Týmto postupom sa Parlament dostal v podstate na rovnakú úroveň ako Rada. Ak sa tieto dve inštitúcie dohodli, akt bol prijatý v prvom alebo druhom čítaní; ak sa nedohodli, mohol byť prijatý až po úspešnom zmierovacom konaní.

Lisabonskou zmluvou (1.1.5.) sa postup spolurozhodovania premenoval na riadny legislatívny postup (článok 294 ZFEÚ). Tomuto postupu podlieha viac ako 40 nových politík, napríklad v oblasti slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, zahraničného obchodu, environmentálnej politiky a spoločnej poľnohospodárskej politiky (SPP).

B. Konzultačný postup

Konzultačný postup sa naďalej uplatňuje na oblasti podliehajúce článkom 27, 41, 48 Zmluvy o EÚ a na oblasť daní, hospodárskej súťaže, harmonizácie právnych predpisov, ktoré sa nevzťahujú na vnútorný trh, a na niektoré aspekty sociálnej politiky.

C. Postup spolupráce (zrušený)

Postup spolupráce (pôvodný článok 252 Zmluvy o ES) bol zavedený Jednotným európskym aktom a rozšírený Maastrichtskou zmluvou na väčšinu legislatívnych oblastí, v ktorých Rada prijíma rozhodnutia väčšinou. Tento postup uložil Rade povinnosť zohľadniť v druhom čítaní pozmeňujúce návrhy Parlamentu, ktoré boli prijaté absolútnou väčšinou a ktoré prevzala Komisia. Parlament tak získal skutočnú legislatívnu právomoc, avšak po nadobudnutí platnosti Lisabonskej zmluvy bol tento postup zrušený (pozri 1.1.5).

D. Postup súhlasu

Od nadobudnutia platnosti Maastrichtskej zmluvy sa postup súhlasu uplatňoval na niekoľko legislatívnych oblastí, v ktorých Rada rozhoduje jednomyseľne. Po Amsterdamskej zmluve sa obmedzil na štrukturálne fondy a Kohézny fond.

Podľa Lisabonskej zmluvy podliehajú tomuto postupu, ktorý je teraz známy ako postup súhlasu, niektoré nové ustanovenia, napríklad články 7, 14, 17, 27, 48 a 50 ZFEÚ, články 19, 83, 86, 218, 223, 311 a 312 ZFEÚ a opatrenia, ktoré musí Rada prijať, ak sa preukáže, že opatrenia Únie sú nevyhnutné a zmluvy na tento účel neposkytujú potrebné právomoci (článok 352 ZFEÚ).

E. Právo iniciatívy

Maastrichtskou zmluvou získal Parlament aj právo legislatívnej iniciatívy, ktoré sa však obmedzilo na možnosť požiadať Komisiu o predloženie návrhu. Toto právo zostalo v Lisabonskej zmluve zachované (článok 225 ZFEÚ) a je podrobnejšie vysvetlené v medziinštitucionálnej dohode medzi Parlamentom a Komisiou.

ROZPOČTOVÉ PRÁVOMOCI (1.2.5.)

Lisabonská zmluva odstránila rozlišovanie medzi povinnými a nepovinnými výdavkami a v ročnom rozpočtovom postupe, ktorý sa v súčasnosti podobá riadnemu legislatívnemu postupu, stavia Parlament na rovnakú úroveň s Radou.

Parlament zostáva jednou z dvoch zložiek rozpočtového orgánu (článok 314 ZFEÚ). Do rozpočtového postupu je zapojený od jeho prípravy, najmä čo sa týka stanovenia všeobecných usmernení a druhov výdavkov. Prijíma rozpočet a dohliada nad jeho plnením (článok 318 ZFEÚ). Udeľuje absolútorium za plnenie rozpočtu (článok 319 ZFEÚ).

Parlament musí napokon udeliť súhlas aj v prípade viacročného finančného rámca (VFR) (článok 312 ZFEÚ). VFR na roky 2014 – 2020 je prvým, na ktorý sa vzťahovali pravidlá ZFEÚ.

KONTROLA EXEKUTÍVY

Parlament má viacero kontrolných právomocí. Predovšetkým prerokúva výročnú súhrnnú správu, ktorú mu predkladá Komisia (článok 233 ZFEÚ), a spolu s Radou dohliada na vykonávacie a delegované akty Komisie (články 290 a 291 ZFEÚ).

A. Uvedenie Komisie do úradu

Preskúmaním a schválením programu Komisie v roku 1981 začal Parlament tradíciu jej neformálneho uvádzania do úradu. Súhlas Parlamentu s tým, aby členské štáty mohli menovať predsedu a členov Komisie ako kolektívny orgán, sa však vyžaduje iba od nadobudnutia platnosti Maastrichtskej zmluvy v roku 1992. Amsterdamská zmluva zašla ešte ďalej a požaduje osobitný súhlas Parlamentu na menovanie predsedu Komisie ešte pred menovaním ostatných komisárov. V roku 1994 zaviedol Parlament aj vypočítania dezignovaných komisárov. Podľa Lisabonskej zmluvy musí byť kandidát na predsedu Komisie zvolený v súlade s výsledkami európskych volieb. Preto s cieľom posilniť politickú legitimitu oboch inštitúcií Parlament vo svojom uznesení z 22. novembra 2012 o voľbách do Európskeho parlamentu v roku 2014^[1] naliehal na európske politické strany, aby nominovali kandidátov na funkciu predsedu Komisie. Od roku 2014 bol zavedený postup navrhovania hlavných kandidátov, v rámci ktorého európske politické strany pred európskymi voľbami stanovujú top kandidátov na funkciu predsedu Komisie (pozri informačný list [1.3.3](#)).

B. Návrh na vyslovenie nedôvery

Už v Rímskej zmluve sa nachádza ustanovenie o návrhu na vyslovenie nedôvery Komisii (hlasovanie o nedôvere). Dnes sú v článku 17 ods. 8 Zmluvy o EÚ a v článku 234 ZFEÚ uvedené všeobecné ustanovenia o práve Parlamentu hlasovať o návrhu na vyslovenie nedôvery Komisii. Prijatie návrhu si vyžaduje dve tretiny odovzdaných hlasov, ktoré predstavujú väčšinu všetkých poslancov Parlamentu. Úspešné hlasovanie o návrhu na vyslovenie nedôvery vedie k odstúpeniu Komisie ako orgánu vrátane podpredsedu Komisie/vysokého predstaviteľa Únie pre zahraničnú

---

[1]Ú. v. EÚ C 419, 16.12.2015, s. 185.

a bezpečnostnú politiku vzhľadom na úlohy, ktoré v Komisii plní. Doteraz sa Parlament niekoľkokrát neúspešne pokúsil využiť príslušné ustanovenia zmluvy a ustanovenia predchádzajúcich zmlúv a kolégium Komisie odvolať.

C. Parlamentné otázky

Poslanci môžu predkladať otázky na písomné zodpovedanie predsedovi Európskej rady, Rade, Komisii a podpredsedovi Komisie/vysokému predstaviteľovi Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku. Podľa článku 230 ZFEÚ Komisia ústne alebo písomne odpovedá na otázky Parlamentu alebo jeho poslancov a Európsky parlament vypočúva Európsku radu a Radu v súlade s podmienkami ustanovenými v rokovacom poriadku Európskej rady a v rokovacom poriadku Rady.

Parlamentné otázky majú preto formu otázok na písomné a ústne zodpovedanie s rozpravou alebo bez nej a otázok v rámci hodiny otázok.

D. Vyšetrovacie výbory

Podľa článku 226 ZFEÚ je Parlament oprávnený zriadiť dočasný vyšetrovací výbor, aby preskúmal údajné porušenie práva Únie alebo prípady nesprávneho úradného postupu pri vykonávaní práva Únie. V tom istom článku sa stanovuje, že podrobné ustanovenia, ktorými sa riadi výkon vyšetrovacích právomocí, určuje samotný Parlament prostredníctvom nariadení z vlastnej iniciatívy po získaní súhlasu Rady a Komisie. Až do prijatia tohto ustanovenia sa právo vyšetrovať vykonáva v súlade s medziinštitucionálnou dohodou z roku 1995, ktorá je prílohou k rokovaciemu poriadku Európskeho parlamentu^[2]. Parlament opakovane vyjadril potrebu zlepšiť komunikáciu a spoluprácu medzi týmito tromi inštitúciami, aby mohol plniť svoj mandát na základe článku 226 ZFEÚ. V roku 2014 prijal legislatívne uznesenie o návrhu nariadenia o podrobných ustanoveniach o výkone vyšetrovacích právomocí Európskeho parlamentu^[3]. Rokovania troch inštitúcií o návrhu však ostávali na mŕtvom bode. Preto Parlament v apríli 2019 prijal uznesenie^[4], v ktorom vyjadril svoj hlboký nesúhlas s postojom Rady a Komisie, ktorý po viac ako štyroch rokoch neformálnych stretnutí naďalej bráni formálnemu stretnutiu, aby sa na ňom prerokovali možné riešenia zistených problémov. Parlament sa vo svojom uznesení domnieva, že Rada a Komisia nedodržiavajú zásadu medziinštitucionálnej spolupráce, a vyzýva ich, aby o tejto problematike pokračovali v rokovaní s novozvoleným Parlamentom.

E. Kontrola spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky

Parlament má právo na pravidelné informácie z tejto oblasti a môže sa na Radu obrátiť s otázkami alebo odporúčaniami. Konzultácia s Parlamentom je nevyhnutná v prípade hlavných aspektov a základných rozhodnutí spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky (SBZP) (článok 36 ZEU). Konzultačné postupy v rámci SZBP o finančných otázkach zlepšili aj vykonávanie medziinštitucionálnej dohody o rozpočtovej disciplíne,

---

[2]Rozhodnutie Európskeho parlamentu, Rady a Komisie 95/167/ES, Euratom, ESUO z 19. apríla 1995 o podrobných ustanoveniach o výkone vyšetrovacích právomocí Európskeho parlamentu (Ú. v. ES L 113, 19.5.1995, s. 1).

[3]Legislatívne uznesenie Európskeho parlamentu zo 16. apríla 2014 o návrhu nariadenia Európskeho parlamentu o podrobných ustanoveniach o výkone vyšetrovacích právomocí Európskeho parlamentu, ktorým sa zrušuje rozhodnutie Európskeho parlamentu, Rady a Komisie 95/167/ES, Euratom, ESUO (Ú. v. EÚ C 443, 22.12.2017, s. 39).

[4]Uznesenie Európskeho parlamentu z 18. apríla 2019 o rokovaní s Radou a Komisiou o legislatívnom návrhu nariadenia o vyšetrovacích právomociach Európskeho parlamentu, P8_TA(2019)0440.

o spolupráci v rozpočtových otázkach a o riadnom finančnom hospodárení (2013/C 373/01). Vytvorenie novej funkcie vysokého predstaviteľa Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku zvyšuje vplyv Parlamentu, keďže vysoký predstaviteľ je zároveň podpredsedom Komisie.

ODVOLANIA NA SÚDNY DVOR

Ak niektorá inštitúcia porušuje zmluvu, Parlament má právo začať konanie pred Súdnym dvorom.

Má právo zasiahnuť, t. j. podporiť jednu zo strán konania vo veci, ktorú súd prejednáva. Známym prípadom, keď bolo toto právo využité, je rozsudok vo veci Izoglukóza (vec 138 a 139/79 z 29. októbra 1980), v ktorom Súdny dvor vyhlásil nariadenie Rady za neplatné, keďže Rada si nespĺnila povinnosť konzultácie s Parlamentom. V prípade žaloby pre nečinnosť (článok 265 ZFEÚ) môže Parlament začať proti inštitúcii konanie pred Súdnym dvorom za porušenie zmluvy, ako napríklad vo veci 13/83, v ktorej Súdny dvor rozhodol v neprospech Rady, pretože neprijala opatrenia týkajúce sa spoločnej dopravnej politiky.

Amsterdamskou zmluvou nadobudol Parlament právomoc podať žalobu o zrušenie aktu inej inštitúcie, ale iba s cieľom ochrany vlastných výsadných práv. Od nadobudnutia platnosti Zmluvy z Nice už Parlament nemusí osobitný záujem preukazovať; môže teda začať konanie rovnako ako Rada, Komisia a členské štáty. Parlament môže byť žalovanou stranou v konaní o akte prijatom postupom spolurozhodovania alebo ak tretím stranám vyplývajú z niektorého z jeho aktov právne dôsledky. Článok 263 ZFEÚ tak potvrdzuje rozhodnutia Súdneho dvora vo veciach 320/81, 294/83 a 70/88.

Parlament môže tiež požiadať Súdny dvor aj o predbežné stanovisko k tomu, či je medzinárodná dohoda v súlade s ustanoveniami zmluvy (článok 218 ZFEÚ).

PETÍCIE (4.1.4.)

Keď občania Únie uplatňujú petičné právo, petície adresujú predsedovi Parlamentu (článok 227 ZFEÚ).

EURÓPSKA INICIATÍVA OBČANOV (4.1.5)

Pod záštitou Výboru pre petície organizuje Parlament vypočutia s navrhovateľmi úspešne registrovaných európskych občianskych iniciatív. Parlament a Rada 17. apríla 2019 formálne prijali nové nariadenie o európskej iniciatíve občanov^[5], ktoré má byť čoskoro uverejnené. Tento nový predpis sa začne uplatňovať v roku 2020.

MENOVANIE OMBUDSMANA

V Lisabonskej zmluve sa stanovuje, že európskeho ombudsmana volí Európsky parlament (článok 228 ZFEÚ) (pozri 1.3.16).

---

[5] <https://data.consilium.europa.eu/doc/document/PE-92-2018-INIT/sk/pdf>

Eeva Pavy
05/2019

